ANNE

sexton

Kilitli Kapılar

TÜRKÇESİ
DİLEK DEĞERLİ

SEÇİLMİŞ ŞİİRLER

artshop

Anne Sexton, 1928'de Massachusetts'de doğdu. Yaşamının büyük bir bölümünü Boston' da geçirdi. Yıllarca depresyon tedavisi gördü. İntihara eğilimi vardı. 1955'te yaşadığı bir ruhsal çöküşün ardından Dr.Martin Orne O'na şiir yazmasını önerdi. Ve Sexton, şiir yazmaya başladı. 1957'de Robert Lowell'ın öğretmen olduğu bir şiir atölyesinde Sylvia Plath ile tanıştı ve arkadaş oldular, söylentilere göre aşık oldular. Sexton, Plath'ın ölümünden sonra "Sylvia'nın Ölümü" (Sylvia's Death) adlı şiiri yazdı. Sexton, okullarda şiir atölyelerinde öğretmenlik yaptı, şiir okumaları yaptı, şiirlerini besteleyen müzisyenlerle çalıştı.

Kadınlarla ilgili kürtaj, mastürbasyon, kadının adet olması gibi tartışmalara yol açan konularda şiirler yazdı. Ve bazı çevrelerce feminist şiirin ilk temsilcilerinden görüldü. Anne Sexton'un şiiri bir çeşit modern günah çıkartmadır sanki. Şiirlerinde çok duygulu, çok düşünen ve esrarengiz bir zenginliğin atmosferinde yaşayan bir Anne Sexton'u görüyoruz. 1966'da yazdığı bir mektupta bu zenginlik hakkında şöyle der; "kanser gibi vahşice aşkla koşar". Sexton, şiirsel esinin kaynaklarını ölümle bağlar. Birçok şiirinde ölümü, Tanrı'yı sorgular.

1974'de garajında karbon monoksit gazını soluyarak intihar etti.

"O, olağanüstüydü, kanatları olan bir balıktı"

Diana Hume George

"Adının sıklıkla ve anlamsızca birlikte anıldığı Plath'e benzemeyen ve Robert Lowell'e kesinlikle benzemeyen-Sexton, deneyimini huzuru kaçıran açıklıkla yüzleştiren, büyük ölçüde 'geleneğin' masumu ve kişisel olarak bu deneyime kesinlikle uyan bir deyiş geliştiren bir İlkel, sıradışılığıyla güçlü bir sanatçıdır."

Greg Johnson

artshop

9 756036 284004

KDV dahil 5,9 ytl

ARTSHOP
ŞİİR DİZİSİ: 28

Kilitli Kapılar
ANNE SEXTON

Türkçesi
Dilek DEĞERLİ

Yayın Yönetmeni
Vedat AKDAMAR

Dizi Editörü
Lale GÜL

Kapak Düzeni
Taner UĞAN

Birinci Basım
Eylül 2006, Artshop

Baskı
Mart Matbaacılık

Tüm hakları saklıdır.
Bu kitabın yayın hakları Artshop adına Vedat AKDAMAR'a aittir.

artshop
yayıncılık

Rıhtım Cad. Veli Alemdar Han Kat: 2/ 203-204
Karaköy/ İstanbul

ANNE SEXTON

●

Kilitli Kapılar

Türkçesi:
Dilek Değerli

artshop

Sigaralar ve Viski ve Vahşi ve Vahşi, Vahşi Kadınlar

(bir şarkıdan)

Belki ben diz çökerek doğdum,
uzun kışta öksürerek doğdum,
merhamet öpücüğünü bekleyerek doğdum,
hız için bir tutkuyla doğdum
ve hala ilerleyen şeyler gibi,
şarampolu ya da lavmanın gazını çıkarmayı
erkenden öğrendim.
İki ya da üç kezden sonra öğrendim diz çökmemeyi,
umut etmemeyi, ateşlerimi yeraltına yerleştirmeyi
mükemmel ve korkunç olan bebeklerin dışında hiçbir şeyin
olmadığı yere,
ölmeleri fısıldanmış ya da ölmeye bırakılmış olan.

Şimdi birçok sözcük yazdım,
ve birçok aşkın kaçmasına izin verdim, fazlasıyla
ve her zaman ne isem hepsiydim-
ben aşırılığın, isteğin ve açgözlülüğün kadını,
çabayı yararsız bulurum.
Aynaya bakmaz mıyım
bu günlerde,
ve gözlerinin önünden geçen sarhoş fareyi görmez miyim?
Ölümün yüzüne bakmaktansa
ölmeyi seçmeye
ileri derecede özlem duymaz mıyım?
Bir kez daha diz çökerim,
merhamet gelirse diye
tam zamanında.

Nefret Eden Gözlerin Öfkesi

Gömmek isterim
tüm nefret eden gözleri
kumun altına, Kuzey Atlantik'in
ilerisinde bir yere ve boğmak isterim
onları berbat kumla
ve onların tüm renklerini bu yumuşak boğulmadaki
uykuya koymak isterim.
Babamın kahverengi gözlerini,
o tabanca atışlarını, o aşağılık çamurları al.
Göm onları.
Al, annemin deniz gibi soyunuk
mavi gözlerini,
seni yıkmayı bekler
havanın ve Tanrı'nın olmadığı yerde.
Göm onları.
Al, aşkımın siyah gözlerini,
seni kamçılayıp gülmek isteyen
zalim bir domuza benzeyen kömür gözleri.
Göm onları.
Al, şehitlerin, başkanların,
banka yöneticilerini, askerlerin
nefret eden gözlerini.
Göm onları.
Yarı kör ve havaya düşen
gözlerimi al.
Göm onları.
Al gözlerini.

Bir köpekbalığının ölüme baktığı
ve yüreğimi düşündüğü
ve tatlı bir çörek gibi kopardığı yere
merkeze gelirim.
Gözlerimi almak
ve yumruk atmak isterler
göz bebeklerime doğru. Yalnızca gömmek
değil, bıçaklamak isterler. Senin gözlerine gelince,
onların önünde katlatırım
bir bebek topunun içine ve sen
onları Akıl Hastanesi Eyaleti'ne gönderirsin.
Bak! Bak! Şu farelerin
her ikisi de seni seyrediyorlar
zarif parmaklıkların arkasından.

Yaşamımın Odası

Burada,
yaşamımın odasında
eşyalar değişmeye devam ediyorlar.
İçlerine ağlamak için küllükler,
ahşap duvarların acı çeken erkek kardeşi,
daktilonun kırk sekiz tuşu
her biri bir gözbebeği, asla kapanmayan,
her bir güzellik yarışmasında biri bir yarışmacı olan kitaplar
Naugahyde'den* yapılmış bir köpek tabutu gibi siyah sandalye
duvardaki soketler
arıların mağarası gibi beklerler,
altın halı
topukların ve ayak parmaklarının bir sohbeti,
şömine
bıçak birini bekler onu hızlandırmak için,
bir fahişenin kullanmasıyla yorulan kanepe,
telefon
çatalından kök alan iki çiçek,
kapılar
deniz istiridyeleri gibi açılan ve kapanan,
ışıklar
beni dürtükleyen,
hem kiri ve hem de gülüşü aydınlatan.

Pencereler,
özlem çeken pencereler
ağaçları tırnaklar gibi yüreğimin içine doğru süren.
Dışarıdaki dünyayı beslerim her gün
kuşlar dağıldıkları halde
Sağa, sola.
Buradaki dünyayı da beslerim
köpek yavrusu bisküvileri dizisi sunarak.
Ama hiçbir şey yalnızca göründüğü gibi değildir.
Eşyalarım düş görür ve yeni kostümler giyerler,
ellerimdeki tüm sözcüklerce zorlanarak
ve boğazımda patlar deniz.

* *Bir sentetik deri markası.*

Dublörler

Düşte
nazi işareti neondur
ve yanan dönen bir ışık gibi birden parıldar
gözlerimin içinde, tüm renkler,
tüm titreşimler
ve onun içindeki katili görürüm
ve fırına dönüşür
bir fırına, bir fırına, bir fırına
ve bir börek tabağında o yapışır
Sarı Yıldız'ıma
ve sonra
servise hazır olduktan sonra -
bu düş kanatların içinde bozulur
ve sahnede İstavroz görünür
ona yapışmış İsa ile
ve O nefes alıyor
ve nefes alıyor
ve O nefes alıyor
nefes alıyor
ve sonra O konuşur
bir çeşit fısıltıyla
ve söyler...
Bu başlangıçtır.
Bu sondur.
Bu bir ışıktır.
Bu bir başlangıçtır.
Uyandım.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum,
kalın cürufa benzeyen gecenin bir saati
ama ben düşleri düşündüm
ikisini: Nazi İşareti'ni, İsalı Haç'ı
ve dedim: Pekala,
bu bana ait değil,
eğer bir sigara, sigara olabilirse
bir düş de düş olabilir.
Doğru mu?
Doğru mu?
Ve uykuya geri döndüm
ve bir diğer başlangıca.

Sylvia'nın ölümü

Sylvia Plath için
Ah Sylvia, Sylvia,
taşların ve kaşıkların ölü kutusuyla,
iki çocuk, iki meteorla
ufacık bir oyun odasında başıboş gezinerek,
çarşafın içindeki ağzınla,
çatıkirişinin içinde, sessiz duacının içinde,
(Sylvia, Sylvia
nereye gittin
patates yetiştirme
ve arıların bakımı hakkında
Devonshire'dan
bana yazdıktan sonra?)
ne ile direndin,
tam nasıl uzandın içine?
Hırsız-
Nasıl yerde süründün,
sürüklendin aşağıya tek başına
çok feci şekilde istediğim ölümün içine ve o kadar
uzun zamandır
içine sığmadığımızı söylediğimiz ölüme
çiroz göğüslerimizin üstüne giydiğimiz birine
her zaman öyle sık sık konuştuğumuz birine

Boston'da fazladan üç dry martiniyi içtik.
analizlerin ve tedavilerin konuştuğu ölüme
gizli planlı gelinler gibi konuşulan ölüme
şerefine içtiğimiz ölüme,
dürtülere ve sessiz eyleme?
(Boston'da
ölüm
binişi, taksilerde
evet yine ölüm
evi gezersin
oğlumuzla.)
Ah Sylvia, uykulu davulcuyu anımsıyorum
eski bir öyküyle gözlerimizde çalan
nasıl da onun gelmesini istedik
bir sadist ya da bir New York perisi gibi
işini yapması için,
bir gereklilik, duvardaki ya da bebek karyolasındaki pencere
ve o zamandan beri bekledi
yüreklerimizin altında, dolabımızda
ve onu sakladığımızı şimdi anlıyorum
yıllarca, eski intiharları
ve senin ölüm haberlerinden biliyorum
onun için kötü bir tat, tuz gibi
(ve bana
bana da.
Ve şimdi, Sylvia,
sen yine
ölümle yine
evi gezersin
oğlumuzla.)

Ve yalnızca söylüyorum
o taş yerin içine çekilen kollarımla.
ölümün nedir
ancak eski bir ait olma
şiirlerinin birinden
düşen bir köstebek mi?
(ah arkadaş
ay rahatsızken
ve kral giderken
ve kraliçe tamamen şaşırmışken
bar sineği şarkı söylemeli!)
ah minicik anne,
sen de!
Ah komik düşes!
Ah sarışın şey!

Kürtaj

Doğmuş olması gereken birisi
öldü.

Tam yeryüzü ağzını buruşturduğunda,
her gonca yumrusundan patlarken,
ayakkabılarımı değiştirdim ve güneye sürdüm arabamı.

Yukarıda Pennsylvania'nın bitimsizce kamburlaştırdığı
Mavi Dağları geçtim,
renkli kalemle çizilmiş kedi gibi yeşil tüylerini giyinmiş,

yolları gri bir yıkama tahtası gibi batırılan;
gerçekte yerin uğursuzca çatladığı yerde,
karanlık bir oyuktan kömür döküldü,

Doğmuş olması gereken birisi
öldü.

çimen, Frenk soğanları gibi diken diken ve sertti,
ve ben merak ediyordum yerin ne zaman kırılacağını
ve ben merak ediyordum kırılgan şeylerin nasıl
hayatta kaldıklarını;

Pennsylvania'nın yukarısında küçük bir adamla buluştum,
Rumpelstiltskin değil, hiç değil, değil...
o aldı aşkın başlattığı doluluğu.

Kuzeye dönerken gökyüzü bile gitgide daralıyordu
hiçbir yere bakmayan yüksek bir pencere gibi.
Yol bir teneke levhası kadar düzdü.

Doğmuş olması gereken biri
öldü.

Evet, kadın, böyle bir mantık ölüm olmadan
yol açacak yitirmeye. Ya da ne demek istediğini söyle,
seni korkak... kanadığım bu bebek.

Çıplak Yüzüş

Capri'nin güneybatı tarafında
insanın olmadığı yerde
bilinmeyen küçük bir mağara bulduk ve
içine girdik tam anlamıyla
ve bedenlerimizin yitirmesine izin verdik
bütün yalnızlıklarını.

İçimizdeki her balık
bir dakika boyunca kaçtı.
Gerçek balık ilgilenmedi.
Kişisel yaşamlarını bozmadık.
Sakince sürüklendik üstlerinde
ve altlarında,
İtalyan denizcinin
yüzünde şapkasıyla uyuduğu
sandaldan güneşin içine doğru
yığılan hava kabarcıklarını,
küçük beyaz balonları saçarak.

Su öyle temizdi ki
içinde kitap okuyabilirdiniz.
Su öyle hafifti ki
dirseğinizin üstünde yüzdürebilirdiniz.
Bir divana uzanır gibi
suyun üzerine uzandım
Matisse'in Kırmızı Odalık'ı gibi.

Su, benim tuhaf çiçeğim,
bir kadının resmini yapmalı birisi
harmaniyesi* ve şalı olmadan
mezar kadar derin bir divanın üstünde.

O mağaranın duvarları
her çeşit mavidendi ve
sen dedin ki "Bak! Gözlerin
denizrengi. Bak! Gözlerin
gökrengi." Ve gözlerim
kapandı sanki
birdenbire utanmış gibi.

Bütün bedeni saran, kolsuz bir çeşit pelerin.

Auschwitz'den sonra

Öfke,
bir kroşe kadar siyah
beni solluyor.
Her gün,
her Nazi
sabah saat sekizde bir bebek aldı
ve onu kahvaltı için soteledi
kızartma tavasında.

Ve ölüm bakınır kayıtsız bir gözle
ve toplar tırnağının altındaki kiri.

Yüksek sesle söylerim,
insan kötüdür.
Yanması gereken
bir çiçektir insan,
yüksek sesle söylerim.
İnsan
çamurla dolu bir kuştur,
yüksek sesle söylerim.

Ölüm bakınır kayıtsız bir gözle
ve poposunu kaşır.

Küçük pembe ayaklarıyla,
sihirli parmaklarıyla insan
bir tapınak değil
ama dışarıdaki tuvalettir,
yüksek sesle söylerim.
Çay fincanını asla tekrar kaldırmasın insan.
Asla tekrar kitap yazmasın insan.
Asla tekrar ayakkabılarını giymesin insan.
Tatlı bir Temmuz gecesinde,
asla tekrar yukarı kaldırmasın gözlerini insan,
Asla, Asla, Asla, Asla, Asla,
Yüksek sesle söylerim bunları.

Kilitli Kapılar

Biçimleri sürekli olarak değişse de
bu kasabada oturan melekler için,
her gece soğuk patates ve bir kase süt
bırakırız pencere kenarına.
Cennette otururlar genellikle,
bu arada, gözyaşlarına izin verilmez orada.
Ayı itip kalkarlar
haşlanmış Hint patatesi gibi.
Samanyolu, onların dişi kuşudur
birçok çocuğuyla.
İnekler gece olunca yatarlar
ama ay, o büyük boğa,
kalkar ayağa.

Ama kilitli bir oda var orada yukarıda
açılamayan demir kapısıyla.
Tüm kötü düşleriniz onun içinde.
O cehennemdir.
Kimileri, şeytanın kapıyı
içeriden kilitlediğini söyler.
Kimileri, meleklerin dışarıdan kilitlediğini söyler.
Suyu yok içerideki insanların
asla izin verilmez dokunmalarına.
Çatlarlar şose gibi.
Suskunlar.
Yardım istemek için bağırmazlar
yüreklerinin kurtçuklarla kaplandığı
içlerinin dışında.

İsterim o kapının kilidini açmayı,
paslı anahtarı döndürmeyi
ve her düşeni kollarımda taşımayı
ama yapamam, yapamam.
Yalnızca burada yeryüzünde oturabilirim
masadaki yerimde.

Kötülük Arayıcıları

Şanslı doğduk
söylendiği gibi ağzımızda altınla.
Bir üzüm gibi taze ve pürüzsüz,
Alaska'daki bir gölet kadar temiz,
yeşil fasulyenin sapı kadar iyi -
doğduk ve bu yetmeli,
yaşamı sürdürmek zorundayız
ama insan kötülük hakkında öğrenmeli.
aşağı insanın ne olduğunu öğrenmeli,
kanın nasıl bir çığlık gibi fışkırdığını öğrenmeli,
günün farkına varmadan önce
insan geceyi görmeli,
iyice dinlemeli insan içindeki hayvanı,
yürümeli insan bir uyurgezer gibi
çatının kenarında,
bedeninin bir parçasını fırlatmalı insan
şeytanın ağzına.
Tuhaf şey derdin.
Ama ben
biraz ölmelisin derdim,
bir kutu kibriti elinde patlat,
en iyi arkadaşını senin sınav kağıdını kopyalarken gör,
bir Kızılderili toprağını ziyaret et ve gör
onların plastik tüylerini,
gör ölü düşünü.
Yalnızca bir kez olsun
insan mahkum olmalı yalnızca bir kez olsun duymak için
kilidin dönüşünü kendi dayanıklılığının içinde.

Tüm bunlardan sonra
özgürdür insan sımsıkı tutmaya ağaçları, taşları,
gökyüzünü, havadan net bir şey anlayan kuşları.
Ama telefon kulübesinde bile
telefondan sızabilir kötülük.
Ve biz kötülüğü şilteyle kaplamalıyız,
ve onu köklerinden koparmalıyız
ve gömmeliyiz onu
gömmeliyiz onu.

Cesaret

O, gördüğümüz küçük şeylerdedir.
Bir deprem kadar korku vericidir
çocuğun ilk adımı.
Kaldırımda çamurda yuvarlanarak
ilk kez bisiklete bindiğinde.
Yüreğin tümüyle tek başına bir yolculuğa
çıktığında, ilk şaplak vuruldu.
Sana ağlayan bebek ya da yoksul
ya da şişman ya da çılgın dediklerinde
seni yabancıya dönüştürdüler,
onların asidini içtin
ve onu gizledin.

Sonra,
Bombaların ve kurşunların ölümüne karşı koyduysan eğer
bir bayrakla yapmadın,
onu yalnızca bir şapkayla yaptın
yüreğini korumak için.
İçindeki zayıflığı okşamadın
orada olduğu halde.
Cesaretin küçük bir kömürdü
yutmayı sürdürdüğün.
Eğer arkadaşın koruduysa seni
ve öyle yaparak kendini öldürdüyse,
öyleyse onun cesareti, cesaret değildi,
o aşktı; traş sabunu kadar basit olan aşk.

Sonra,
Büyük bir düş kırıklığına dayandıysan,
öyleyse yalnız başına yaptın,
ateşten bir kan nakli yaparak,
yüreğinin kabuklarını toplayarak,
sonra bir çorap gibi bükerek.
Ondan sonra, akrabam, acını toz haline getirdin
düş kırıklığının sırtını ovdun
ve sonra üstüne bir battaniye örttün
ve o bir süre uyuduktan sonra
güllerin kanatlarına uyandı
ve biçimi değiştirildi.

Sonra,
yaşa ve onun doğal sonucuna karşı koyarken
cesaretini küçük yöntemlerde hala göstereceksin,
her ilkbahar, bir kılıç olacak senin bileyeceğin,
sevdiğin o şeyler aşk ateşinde yaşayacaklar,
ve takvimle pazarlığa gireceksin
ve son noktada
ölüm arka kapıyı açınca

yumuşak terliklerini giyip
koşar adımla gideceksin.

İç Savaş

İkiye ayrılırım
ama ele geçireceğim kendimi.
Gururu kazıp çıkaracağım.
Makası alacağım
ve dilenciyi kesip çıkaracağım.
Bir kaldıraç alacağım
ve dışarı çıkaracağım
içimdeki Tanrı'nın kırılmış parçalarını,
O'nu tekrar bir araya koyacağım
bir satranç oyuncusunun sabrıyla.

Kaç parça?

Binlerce gibi hissediliyor,
bir fahişe gibi giyinip süslendi Tanrı
yeşil su yosununun sümüğüyle.
Yaşlı bir adam gibi giyinip süslendi Tanrı,
ayakkabılarının üstünde sendeleyerek.
Bir çocuk gibi giyinip süslendi Tanrı,
tümüyle soyunuk,
derisinden bile,
soyduğunuzda bir avokado kadar yumuşak olan.
Ve diğerleri, diğerleri, diğerleri.

Ama onların hepsini ele geçireceğim
ve içimdeki Tanrı'nın tam bir ülkesini
kuracağım - ama birleşik,
yeni bir ruh yaratacağım deriyle süsleyeceğim onu
ve sonra gömleğimi giyeceğim
ve bir ilahi söyleyeceğim,
kendimin şarkısını.

Düşen Melekler

Benim temiz sayfama
geldiler ve Rosrschach* lekesi bıraktılar.
Bunu adi olmak için yapmadılar
bana bir işaret vermek için yaptılar
Aubrey Beardsley'in bir keresinde dediği gibi, beni istiyorlar,
bir şey gelene kadar onu dört bir yana itmek için.
Benim gibi sakar,
onu yaparım.
Onlar gibi olduğum için -
hem korunmuş hem de kaybolmuş,
Humpty Dumpty gibi yere düşen
alfabeden öteye.

Yatağımdan dışarı atarım onları her sabah
ve bir köpek gibi yuvarlanarak
salataya girdiklerinde,
tutup çıkartırım her birini
kızımın ançüezleri seçip
çıkardığı yöntemle.
Mayıs'ta fulyaların üstünde dans ederler
ayak parmaklarını aşındırarak,
balık gibi gülerek.
Kasım'da , dehşet ayında
çocukluklarını emerler küçük sulu meyvelerin
ve onları ekşi, yenmez hale dönüştürürler.

Hâlâ benimle arkadaşlıklarını sürdürürler.
Yaşamın üstünde sallanırlar.
Sihirlerini gösterirler
Çeşitli Hayatkurtarıcılar gibi.
benimle dişçiye giderler
ve delme işleminden korurlar beni.
Aynı zamanda,
sınıfa benimle giderler
ve yalan söylerler öğrencilerime.

Ah düşen melek,
içimdeki dost
kutsal bir şey fısılda
beni kıstırmadan
mezarın içine.

**Hermann Rorschach tarafından bulunan, on adet mürekkep lekeli kart içeren, kişilik yapısının değerlendirmesinde kullanılan psikolojik bir testtir.*

Çılgınlık

Tembel değilim ben.
Ruhun amfetaminindeyim.
Ben, her gün
daktilomun inandığı
Tanrı'yı yazıyorum.
Çok hızlı. Canlı bir yürekteki
bir kurt gibi çok ateşli.
Tembel olmayan.
Söylenenlere göre, tembel bir adam
cennete doğru baktığında
melekler pencereleri kapatırmış.

Ah melekler,
pencereleri açık tutun ki
içeri girebileyim.
ve her bir şeyi çalabileyim
denizin ölmediğini söyleyen eşyaları,
pisliğin bir yaşam dileği olduğunu söyleyen eşyaları,
benim için yürüyen Hz. İsa
doğru toprağa yürüdü
ve bu çılgınlık ki,
bütün sabah yüreği sokan arılar gibi
melekleri saklayacak
pencereleriyle, tamamen açık
bir İngiliz küveti gibi.

Yeryüzü

Cennetin etrafında aylaklık eder Tanrı
bir biçimi olmadan
ama sigarasını içmek ister
ya da tırnaklarını yemeyi
ve benzeri şeyleri ister.

Tanrı cennetin sahibi
ama can atar yeryüzüne,
küçük sakin mağaralarıyla,
mutfak penceresinde dinlenen kuşuyla yeryüzüne.
yeryüzünün cinayetleri kırık sandalyeler gibi sıraya
dizilseler bile
yazarları ruhlarını kazıyor olsalar bile
krikolu çekiçlerle,
seyyar satıcıları hayvanlarını altın karşılığı
satsalar bile,
bebekleri müziklerinin süresince burunlarını çekseler bile,
çiftlik evi, bir kemik kadar beyaz,
ekininin eteğine oturmuş,
heykel dul kalmış yaşamını geciktirse bile,
ama O hepsinden çok bedenleri kıskanır
bedeni olmayan Tanrı.

Anahtar delikleri gibi açılan ve kapanan gözler
ve asla unutmayan, binlerce kayıt yapan.
yılanbalıkları gibi zekâyla dolu kafatası-
dünyanın yazıtı-
bir oyun için yapılan ve kırılan
kemikler ve eklemleri,
ölümsüzün safrası
üreme organları
ve yürek şüphesiz
gelgitleri yutan
ve onları temizleyip tüküren.

Ruhu çok fazla kıskanmaz
tümüyle ruhtur zaten
bir beden içinde barınmak ister
aşağı in
ve yeryüzüne bir yıkanma armağan et
şimdi ve sonra.

Ölü Yürek

Ben bunu yazdıktan sonra, bir arkadaş sayfaya karaladı. "Evet."

Ve yalnızca kendime söyledim, "Onun farklı bir
ele geçiriş olmasını dilerim-Çıtkırıldım Çiçek ve O'nun
" ve evet ben evet dedim Evet olacağım." sözünde olduğu gibi.

O, bir kaplumbağa değil
küçük yeşil kabuğunda saklanan.
O, bir taş değil
toplayıp, siyah kanadının altına koyacağın.
O, eskimiş bir tünel arabası değil.
O, yakabildiğin bir kömür yığını değil.
O, ölü bir yürek.
O, benim içim.
Bir zamanlar güzel olsa bile
istiridye gibi açılıp kapanan
O, bir yabancı.

Bana neye mal olduğunu düşünemezsin,
ürkmeler, duacılar, aşıklar, çocuklar, kocalar,
arkadaşlar ve kaderin tümü.
Gitmeyi sürdürmek masraflı bir şeydi.
Geri verdi de.
İnkar etme onu!
Yarı merak içindeyim Nisan onu geri getirecek mi diye?
Bir lale mi? İlk tomurcuk mu?
Ama bunlar yalnızca benim düşüncemdeki dalışlar,
birinin kadavraya bakarken duyduğu acımadır.

O nasıl öldü?
Ona KÖTÜ diye seslendim.
Ona senin şiirlerin kusmuk gibi kötü kokuyor dedim.
Kalmak istemedim son cümleyi duymak için.
O, KÖTÜ sözcüğünde öldü.
Onu benim dilimle yaptı.
Dil, keskin bir bıçak
gibidir der Çinli:
öldürür
kan akıtmadan.

Tanrılar

Ms. Sexton tanrıları aramaya çıktı.
Gökyüzüne bakmaya başladı
- mavi çatal değnekli büyük beyaz bir melek umarak.

Hiçbiri.

Sonra tüm öğrendiği kitaplara baktı
Ve yazılar arkasından tükürdüler.

Hiçbiri.

O büyük şaire bir hac yolculuğu yaptı
ve şair yüzüne geğirdi.

Hiçbiri.

Dua etti dünyanın tüm kiliselerinde
ve kültür hakkında epeyce şey öğrendi.

Hiçbiri.

Gitti Atlantik'e, Pasifik'e, kesinlikle Tanrı için...

Hiçbiri.

Buda'ya, Brahma'ya. Piramit'lere gitti
ve çok büyük kartpostallar buldu.

Hiçbiri.

Sonra kendi evine dönüş yaptı
ve tuvalette kapalı buldu dünyanın tanrılarını.

Sonunda!
Bağırarak ağladı
ve kilitledi kapıyı.

Sözcükler

Sözcüklere dikkat et,
Şaşırtıcı olanlara bile.
Şaşırtmak için en iyisini yaparız,
bazen böcekler gibi toplanır
ve öpücük bırakırlar, ısırık değil.
Parmaklar kadar iyi olabilirler.
Poponu üstüne koyduğun
kaya kadar güvenli olabilirler.
Ama onlar hem papatya hem de bere olabilirler.
Aşığım hâlâ sözcüklere.
Onlar, tavandan düşen güvercinler.
Onlar, kucağımda oturan altı kutsal portakal.
Ağaçlar, yazın bacakları
ve güneştirler, onun tutkulu yüzüdürler.
Hâlâ sıklıkla tüketirler beni.
Söylemek istediğim öyle çok şeyim var ki
çok sayıda öykü, imge, atasözü, v.b.
Ama sözcükler yeterince uygun değil,
yanlış olanları öper beni.
Bazen uçarım bir kartal gibi
ama bir çalıkuşunun kanatlarıyla.
Ama özen göstermeye çalışırım
ve onlara karşı kibar olmaya.
Sözcükler ve yumurtalar özenle taşınmalı.
Bir kez kırılırlarsa
olanaksızdır onarılmaları.

Son, Orta, Başlangıç

İstenmeyen bir çocuk vardı.
Üç modern yöntemle alındı
o rahme sıkı sıkıya sarıldı,
bana düşkündü
evini onun içinde yaptı
ve rahim yararsızdı.

Doğumunda
ağlamadı,
kıçına şaplak vuruldu gerçekten,
ama bağırmadı avaz avaz -
onun yerine kar döküldü ağzından.

Büyüdükçe yıldan yıla,
saçı vazodaki güle dönüştü
ve yüzüne kan oturdu.
Kayalar O'nun üzerine yerleştiler
korumak için büyüyen sessizliği
ve ezdikleri halde
öldürmediler,
öldürme O'nun başlangıcına karıştığı halde.

Bir ayaktopunun içine kilitlediler onu
Ama O yalnızca ayaklarını toplayıp oturdu
ve ona bir oyuncak bebeğin sıcak eviymiş süsü verdi.
Böcekleri itip içeri soktular O'nu ısırmaları için
ve gözlerinin içinde emeklemelerine izin verdi
onların bir kukla gösterisi olduğunu uydurarak.

Sonra, sonra,
onların dediği gibi, tamamen büyüyünce,
O'na bir yüzük verdiler
ve bir kök gibi onu taktı
ve kendi kendine söyledi,
"sevilmemek insanlık durumudur"
ve bir kişilik gibi yatağına uzandı.

Sonra bir kez,
kötü şansla
aşk O'nu büyük kayığına aldı
ve okyanusu kürekle attı
yakıcı bir neşeyle.

Sonra,
yavaşça,
aşk öteye sızdı,
kayık dönüştü kağıda
ve anladı kaderini
sonunda.
Dön nereye aitsen oraya,
bir sağır dilsize
o metal eve,
onun sende delik açmasına izin ver hiç kimseye doğru.

Anımsarım

Ağustos başına dek
görünmeyen böcekler
başladılar horlamaya ve çimen
kenevir kadar sert ve
renksizdi-en fazla
kum rengindeydi.
Haziran'ın yirmisinden beri
çıplak olan
ayaklarımıza bir şeyler giydik ve
senin çalar saatini kurmayı unuttuğumuz
zamanlar oldu ve bazı geceler
güneş, kırmızı çizilmiş bir şapka gibi
gözden yitince
ılık ve sek cinimizi içtik
eski jöle bardaklarından ve
bir gün saçımı topladım arkama
bir kurdeleyle ve sen
püriten* hanımlara benzediğimi
söyledin ve en iyi
anımsadığım ise
senin odana açılan kapının
benimkine açılan kapı olduğuydu.

** Dini ve ahlaki konularda aşırı derecede duyarlı ve katı kimse.*

Büyü

Çok fazla hisseder yazan bir kadın
bu kendinden geçişleri ve kehanetleri!
Bisikletler ve çocuklar ve adalar
yeterli değildiler sanki; yas tutanlar ve dedikoducular
ve sebzeler asla yeterli olmadılar sanki.
Yıldızları uyarabileceğini düşünür.
Bir yazar özellikle bir casustur.
Sevgili aşk, ben o kızım.

Çok fazla bilir yazan bir adam,
büyüleri ve fetişleri!
Ereksiyonlar ve kongreler ve üretimler
Yeterli olmadılar sanki; makineler ve kalyonlar
ve savaşlar hiçbir zaman yeterli olmadılar sanki.
Kullanılmış mobilyadan ağaç yapar.
Bir yazar özellikle düzenbazdır.
Sevgili aşk, sen o adamsın.

Kendi kendimizi hiçbir zaman sevmeden,
ayakkabı ve şapkalarımızdan bile nefret ederek,
birbirimizi severiz, yapmacıklı, yapmacıklı.
Ellerimiz açık mavi ve nazik.
Gözlerimiz berbat itiraflarla dolu.
Ama biz evlenince,
çocuklar nefret içinde terk ederler.
Çok fazla yiyecek var ve hiç kimse tamamen bırakmadı
tüm tuhaf bolluğu yiyip bitirmeyi.

Gitarların ve Sopranoların Öfkesi

Bu şarkı söyleyiş,
bir çeşit ölüştür,
bir çeşit doğuş,
bir adak mumudur.
Bir düş-annem var,
gitarıyla şarkı söyleyen
ay ışığı ve güzel yağlarla
yatak odasını iyileştiren.
Flüt de geldi,
beş tele katıldı,
bir Tanrı parmağı deliklerin üstünde.
Güzel bir kadın tanırdım bir zamanlar
parmak uçlarıyla şarkı söyleyen
ve gözleri kahverengiydi
küçük kuşlar gibi.
Göğüslerinin kadehine döktüm şarabı.
Bacaklarının tümseğine
incirler çizdim.
Susuzluğum için söyledi
Tanrı'nın gizemli şarkılarını
orduyu yere deviren.
Bir sabah-ışığı gibiydi sanki
gırtlağında çiçek açan
ve o mavi
ve küçük çiçektozunun hepsi
tüketmeye başladı yüreğimi
şiddetli ve dinsel.

Meleklerle arkadaşlık etmek

Bir kadın olmaktan bıktım.
bıktım kaşıklardan ve postadan.
bıktım ağzımdan ve göğüslerimden
bıktım kozmetiklerden ve ipeklilerden.
Hâlâ masamda oturan adamlar vardı,
sunduğum çanağın etrafını çevrelemiş.
Çanak doluydu mor üzümlerle
ve kokusundan dolayı sinekler üşüştü
ve babam bile geldi beyaz kemiğiyle.
ama cinsiyetle ilgili şeylerden bıktım.

Geçen gece bir düş gördüm
ve ona dedim ki...
"Sen cevapsın.
Sen kocamdan ve babamdan çok yaşayacaksın."
Zincirlerden yapılmış bir kent vardı o düşte
Joan'un ölüme erkek giysileriyle götürüldüğü
ve meleklerin doğasının anlaşılmaz olduğu yerde,
ikisinden hiçbiri aynı cinsten yaratılmamıştı,
birisi bir burunla, birisi elinde bir kulakla,
birisi bir yıldız çiğnedi ve yörüngesini kayıt etti,
her biri kendine boyun eğen bir şiir gibi,
Tanrı'nın işlevlerini yerine getirdi,
bir insandan ayrı.

"Sen cevapsın,"
dedim ve girdim,
uzanarak kentin kapılarının üstüne.
Sonra gevşetildi etrafımdaki zincirler
ve yitirdim bilinen cinsimi ve son görünüşümü.
Adam benim solumdaydı
ve Eve sağımdaydı,
her ikisinin de mantık dünyasıyla uyumsuzlukları yüzünden.
Kollarımızı birlikte birleştirdik
ve güneş altında gezinti yaptık.
artık bir kadın değildim,
bir şey ya da diğeri değildim.

Ah Kudüs'ün kızları,
Kral beni odasına getirdi.
Karayım ve güzelim.
Açıyorum ve soyunuyorum.
Kollarım ya da bacaklarım yok.
Bir balık gibi bütün bir deriyim.
Artık bir kadın değilim
Christ'in bir erkek olmadığı gibi.

Hayaletler

Bazı hayaletler kadındır.
ne soyut ne de solgun,
göğüsleri öldürülmüş balık kadar yumuşak.
Gelenler, büyücüler değil ama hayaletlerdir
terk edilmiş hizmetçiler gibi
yararsız kollarını oynatan.

Hayaletlerin tümü kadın değil,
diğerlerini gördüm;
şişman, beyaz-göbekli adamlar,
üreme organlarını eski paçavralar gibi giyinmiş.
Şeytanlar değil ama hayaletler.
Birisi yalınayak yumruk atar, sendeleyerek
yatağımın üstünde.

Ama hepsi öyle değil.
Bazı hayaletler çocuk.
Melekler değil ama hayaletlerdir;
bir yastık üzerinde
pembe çay fincanları gibi kıvrılan ya da tekmeleyen
masum popolarını gösteren
Lucifer* için inleyerek.

** başkaldıran baş melek, şeytan*

Yıldızlı gece

Bu, ona korkunç gereksinimin duymaktan beni alıkoymuyor...
sözcüğü söyleyeyim mi - din.
Sonra
Geceleyin yıldızları boyamak için dışarı çıkıyorum.

--Vincent Van Gogh'un, erkek kardeşine yazdığı bir mektupta

Kasaba yaşamaz
Sıcak gökyüzünde boğulan bir kadın gibi
Siyah-saçlı bir ağacın hata yaptığı yer dışında
Kasaba sessiz. Gece on bir yıldızla kaynar.
Ah, yıldızlı yıldızlı gece! Bu, nasıl
ölmeyi istediğimdir.

Devinir. Onların tümü canlı.
Ay turuncu zincirlerinde büyüse bile
çocukları itmek için, bir tanrı gibi, gözünden.
Yaşlı görünmeyen yılan yıldızları yutar.
Ah, yıldızlı yıldızlı gece! Bu nasıl
ölmeyi istediğimdir:

o büyük canavar tarafından emilen
gecenin saldıran göğsünün içinde
yaşamımdan ayrılmak, bayraksız
göbeksiz,
ağlamadan.

Oyun

Tek aktör benim.
bir kadın için zor
bütün oyunu oynamak.
Oyun benim yaşamım,
tek kişilik rolüm.
Alkışlardan sonra koştururum
hiçbir zaman yetişmeden.
(Alkışlar görüş alanı dışındadır -
bu, sahne arkasıdır.)
sahnede yaptığımın tümü koşmaktır.
devam etmek için koşuyorum,
ama asla onu başarmadan.

Birdenbire koşmayı bırakırım.
(Bu, olay örgüsünü biraz ileriye doğru harekete geçirir.)
Konuşmalar yaparım, yüzlerce,
bütün dualar, bütün monologlar.
Saçma sapan şeyler söylerim:
yumurtaların taşlarla tartışmaması gerektiğini
ya da kırık kolunu elbisenin kolunda sakla
ya da dikey duruyorum
ama gölgem eğri.
Ve bunun gibi ve bunun gibi.
Birçok yuhalama. Birçok yuhalama.

Son satırlara devam etmeme karşın:
Tanrı'sız olmak fili yutmak isteyen
bir yılan olmaktır.
Perde kapanır.
Seyirciler dışarı koştururlar.
Kötü bir gösteriydi.
Nedeni benim tek aktör olmamdır
ve yaşamlarının ilginç bir oyun yaratacağı
birkaç insan vardır.
Katılmıyor musunuz?

Ölü Kral

Bir marangoz tuttum
tabutumu yaptırmak için
ve geçen gece içine girdim
bir yastığın desteğiyle,
tahtayı kokladım
yaşlı kralın üstümde
solumasına izin verdim
zavallı öldürülen bedenimi düşünerek
zamanla öldürülen,
bir mareşal gibi bekledim sertleşmeyi,
sessizliğin onurumu kırmasına izin vererek
anımsadım bir daha asla öksürmeyeceğimi.

Ölüm, korkunun sonu olacak
ve ölüm korkusunun,
ağzıma tıkıştırılan bir köpeğe benzeyen korku,
burnuma tıkıştırılan bir gübreye benzeyen korku,
suyun çeliğe dönüştüğü yerdeki korku,
göğsümün Disposall'a* fırlaması gibi korku
sineklerin kulağımın içinde titremeleri gibi korku
güneşin eteğimde tutuşması gibi korku
gecenin kapatılamaz olmasındaki korku
ve şafak, her zamanki şafağım
sonsuza dek hapsedilir.

Korku ve içine uzanmaya bir tabut
ölü bir patates gibi.
Hatta sonra korkunç giysiler içinde dans edeceğim,
bir krematoryum* uçuşunda,
saçımı ve parmaklarımı kör ederek
afrodizyağımla
mavi yüzlü Tanrı'yı
zorbalığını, mutlak krallığını ortaya çıkaracağım.

** Disposall, Amerika'da çöpleri yerleştirme firmasının adı.*

** Krematoryum, ölülerin yakıldığı yer.*

Yazıldığı Gibi

Yeryüzü, yeryüzü,
atlıkarıncana binerek
yok olmaya doğru,
tam köklere doğru,
okyanusları sos gibi yoğunlaştırarak
mağaralarında kokuşarak
bir tuvalet haline geliyorsun.
Ağaçların sandalyelere dönüşür.
Aynalarında inler çiçeklerin
ve ağlayarak isterler maske giymeyen güneşi.

Bulutların beyazı giyinirler,
rahibe olmaya çalışarak
ve dua ederler gökyüzüne.
Gökyüzü sarılık yüzünden sarı
ve damarları kan akıtır nehirlere
kırlangıç tüyü ve keçinin gözlerinin önünde
balığın diz çöktüğü yere.

Sonuç olarak söylüyorum,
boğuluyor dünya.
Ve ben, her gece yatağımda,
yirmi ayakkabımın dünya hakkındaki
konuşmalarını dinlerim.
Ve ay,
karanlık başlığının altında,
her gece gelir gökyüzüne,
kırmızı aç ağzıyla
yara izlerimi emmek için.

Derisinin Yosunu

"Eski Arabistan'da genç kızlar sıklıkla, canlı canlı babalarının yanına gömülürlerdi, görünüşe göre kabilelerinin tanrıçalarına adak olarak..."

--Harold Feldman, "Çölün Çocukları" Psikoanaliz ve Psikoanalitik Dergisi, Güz 1958

Önemli olan yalnızca
gülümsemek ve kımıltısızca durmaktı,
onun yanına uzanmak
ve dinlenmekti bir süre,
birlikte katlanmış
ipekmişiz gibi,
annenin gözlerinde batmak
ve konuşmamak.
Kara oda aldı bizi
bir mağara ya da bir ağız gibi
ya da kapalı bir karın gibi.
Soluğumu tuttum
ve baba oradaydı,
başparmakları, iri kafatası,
dişleri, bir tarla ya da şal gibi
büyüyen saçları.
Derisinin yosununun
yanına uzanırım
yabancılaşana dek. Kız kardeşlerim
hiçbir zaman bilmeyecekler
kendimden geçtiğimi ve
yaşlı, taş bir ağaca sarılır gibi
babama nasıl sarıldığımı
Allah'ın görmeyeceğine inandığımı.

Diğeri

Bağırsaklarımın altında. dumandan sararmış
bekler.
Gözlerimin altındaki bu süt tavşanları,
bekler.
Bekliyor.
Bekliyor.
Mr. Doppelganger*. Erkek kardeşim. Kocam
Mr. Doppelganger*. Düşmanım. Aşkım.
şeftaliler gibi dökülerek geldiğinde gerçek
telefonu kapatır.
çocuk sakinleşip göğüste uyurken
Lysol'u* yutan, benim diğerimdir.
Birisi birisini öptüğünde ya da sifonu çektiğinde
bir topun içinde oturan ve ağlayan benim diğerimdir.
Diğerim yüreğimdeki teneke bir davula vurur.
Diğerim ben uyumaya çalıştıkça çamaşır asar.
Bir kokteyl elbisesi giyindiğimde
diğerim ağlar ve ağlar ve ağlar.
Bir patatesi deldiğimde ağlar.
Birine merhaba öpücüğü verdiğimde ağlar.
O ağlar ve ağlar ve ağlar
boyalı bir maske takana
ve çektiği acı içindeki İsa'ya yan gözle bakana dek.
sonra diğerim kıkır kıkır güler.
O bir paşparmakseksidir.
Nefreti onu kahin yapar.

Her şeyin üzerine imzalayabilirim.
eve, köpeğe, merdivenlere, mücevherlere,
ruha, aile ağacına, posta kutusuna.

Artık uyuyabilirim.

Belki.

**Doppelgaenger: Yaşayan bir kişinin ölümünden önce görülen düşü, hayaleti.*

**Lysol: Ev temizliğinde kullanılan bir dezenfektan markası.*

Yaşlı

Korkuyorum iğnelerden,
usandım muşamba çarşaflardan ve tüplerden
usandım tanımadığım yüzlerden
ve şimdi sanırım ölüm başlıyor.
Ölüm bir düş gibi başlar,
eşyalarla ve kız kardeşimin kahkahasıyla dolu.
Genciz ve yürüyoruz
ve yaban mersinleri topluyoruz
Damariscotta'ya dek yol boyunca.
Ah Susan diye haykırdı kızkardeşim
yeni yeleğini kirlettin.
Tatlı lezzet -
ağzım öyle doluydu ki
ve tatlı mavi taşıyordu
Damariscotta'ya dek yol boyunca.
Ne yapıyorsun? Yalnız bırak beni!
Görmüyor musun düş gördüğümü?
Düşte asla seksen değilsindir.

Yalnız bir kez

Yalnız bir kez anladım yaşamın ne için olduğunu.
Boston'da birdenbire anladım:
Charles nehri boyunca yürürken,
kendi kendilerini çoğaltan ışıkları izledim,
hepsi neondan ve yanarsöner-yürekli,
ağızlarını opera şarkıcıları gibi açan;
saydım yıldızları, benim küçük kampanyacılarımı,
yaprakları dökülmüş papatyalarımı ve aşkımı gecede
gezdirdiğimi anladım, onun yeşil yüzünü
ve ağladım acı içinde, doğuya giden arabalara
ve ağladım acı içinde, batıya giden arabalara ve götürdüm
gerçeğimi küçük kavisli bir köprüden öbür tarafa
ve gerçeğimi telaşlandırdım, onun çekiciliğini, evi
ve bu değişmezleri istif ettim sabaha
yalnızca onları gitmiş bulmak için.

Ölmeyi İstemek

Sorduğundan beri, çoğu gün anımsayamam.
Giyinik yürürüm, o yolculuk tarafından belirlenmeden.
Sonra neredeyse adlandırılamayan hırs geri döner.

Buna rağmen yaşam karşısında hiçbir şeye sahip değilim.
İyi bilirim bahsettiğin otların saplarını,
güneş altında yerleştirdiğin mobilyayı.

Ama intiharın özel bir dili var.
Marangozlar gibi onlar hangi alet çalışır bilmek isterler.
Neden yaptıklarını hiç sormazlar.

İki kez kendi kendime çok basitçe açıkladım,
düşmana sahip ol, düşmanı ye,
onun becerisini, sihrini al.

Böylece, ağır ve düşünceli,
yağdan ya da sudan daha sıcak,
dinlendim ağız deliğinde, salyalarım akarak.

Bedenimi düşünmedim iğne ucunda.
Kornea ve idrar artığı gitse bile.
İntiharlar bedeni çoktan ele verdi.

Ölü-doğmuş olanlar her zaman ölmezler.
Ama büyülenerek, çok tatlı bir uyuşturucuyu unutamazlar
çocukların bakmalarına ve gülmelerine rağmen.

Dilinin altındaki tüm bu yaşama güvenmek!-
kendisinin tümünden bir tutku oluşan,
Tanrı'nın üzgün bir K emiği; çürüdü, dedin,

Ve o benim için bekler hala, yıllardır,
eski bir yarayı çok incelikle açmak için,
soluğumu kötü hapishanesinden boşaltmaya.

İntiharlar bazen karşılaşırlar, dengelendikleri yerde,
meyveye öfkelenmiş bir ayı, çektiler tulumbayla,
yanlış anladılar, ekmeyi terk eden bir öpücüğü,

kitabın sayfasını dikkatsizce açık bıraktı,
söylenmemiş bir şey vardı, açık kalan telefonda
ve aşk, her ne idiyse, bir enfeksiyondu.

İntihar Notu

"Bana narsizmi anlatırsın ama o yaşamımın bir içeriğidir" - Artaud

"Şimdi bir yolunu bulup tüm artıkları kızlarıma ve onların kızlarına
miras bırakmama izin verin" - Anonim

Daha iyi,
çayırdaki kısrağın toynağıyla
konuşan kurtlara rağmen;
daha iyi,
kanlarını damlatan
genç kızların mevsimine rağmen;
daha iyi bir yolunu bulup
kendi kendimi hızla düşürmek
eski bir odaya.
Daha iyi (birisi söyledi)
doğmamış olmak
ve çok daha iyi
iki kez doğmamış olmak
pansiyonda
her yıl bir yatak odası
ateş aldı
on üçte.

Sevgili arkadaş,
yüzlercesiyle beraber ineceğim cehenneme
servis masasının üstünde.
Hafif bir şey olacağım.
Gireceğim ölüme
kayıp lensleri gibi birisinin.

Yaşam yarı büyütülendir.
Balık ve baykuşlar azgınlar bugün.
Yaşam geriye ve ileriye doğru eğilir.
Yabanarıları gözlerimi bulamasalar bile.

Evet,
bir zamanlar kaçınılmaz olan gözlerdi.
Gerçekte uyanık olan gözler,
tüm öyküyü anlatan gözler-
zavallı dilsiz hayvanlar.
Delip geçen gözler,
küçük tırnak kafalar,
açık mavi silahatışları.

Ve bir zamanlar
bir fincan gibi bir ağız,
kil rengi ya da kan rengi,
dalgakıran gibi açık
kayıp okyanus için
ve ilmik gibi açık
ilk başı için.

Zamanın birinde
açlığım İsa'ya idi.
Ah, açlığım! Açlığım!
Ölüm araştırmasında
sakince Kudüs'e sürdü atını
yaşlanmadan önce.

Bu sıralarda
kesinlikle
anlamak için sormam -
ve hâlâ umarım herkesin başlarını çevireceklerini
prova yapmamış bir balık atladığında
Yankı Gölü'nün yüzeyine;
Ayışığında,
gürültüye yönelen onun bas tonu,
birlikte gerçekten güzel uzanan
Boston'daki bazı binaları incitir.
Bunu düşünürüm elbette
ve çok uzun zaman onu düşünecektim
eğer ben olmasaydım, olmasaydım eğer
o eski ateşte.

Yalnızca bir korkak olduğumu
kabullenebilirdim
mız mız ağlayan
ve ampulü emmeye
koşulun zorladığı
küçük tatarcık ve güvelerden söz etmeyebilirdim.
Ama kuşkusuz bilirsin herkesin bir ölüme sahip olduğunu,
kendi ölümüne,
onu bekleyen.
Öyleyse şimdi gideceğim
yaşlılık ve hastalık olmadan
vahşice ama doğru,
en iyi rotamı bilerek,
yıllar boyu bindiğim oyuncak eşek tarafından taşındım
"Nereye gidiyoruz?" diye hiç sormadan.
Sürmüştük (eğer yalnızca anladıysam)
buna.

Sevgili arkadaş,
lütfen düşünme
babamın kemiğini yay gibi gerişini
ya da çalan gitarları gözümün önüne getirdiğimi.
Beklemem annemin ağzını bile.
Daha önce öldüğümü bilirim -

bir kez Kasım'da, bir kez Haziran'da.
Yine Haziran'ı seçmek ne tuhaf,
öyle somut yeşil göğüsleri ve göbekleri ile.
Gitarlar çalmayacak doğal olarak!
Yılanlar elbette önemsemeyecekler.
Aldırış etmeyecek New York kenti.
Gece yarasalar ağaçların üstünde kanat çırpacaklar.
tümüyle onu bilerek,
bütün gün ne hissettiklerini anlayarak.

İÇİNDEKİLER

Sigaralar ve Viski ve Vahşi ve Vahşi, Vahşi Kadınlar /5
Nefret Eden Gözlerin Öfkesi/6
Yaşamımın/8
Dublörler/10
Sylvia'nın ölümü/12
Kürtaj/15
Çıplak Yüzüş/17
Auschwitz'den sonra/19
Kilitli Kapılar/21
Kötülük Arayıcıları/23
Cesaret/25
İç Savaş/27
Düşen Melekler/28
Çılgınlık/30
Yeryüzü/31
Ölü Yürek/33
Tanrılar/35
Sözcükler/37
Son, Orta, Başlangıç/38
Anımsarım/40
Büyü/41
Gitarların ve Sopranoların Öfkesi/42
Meleklerle arkadaşlık etmek/43
Hayaletler/45
Yıldızlı gece/46
Oyun/47
Ölü Kral/49
Yazıldığı Gibi/51
Derisinin Yosunu/52
Diğeri/53
Yaşlı/55
Yalnız bir kez/56
Ölmeyi İstemek/57
İntihar Notu/59